

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA NR. 345
din 10.04.2008

Dosar nr.: 542/2007
Petiția nr.: 9634 din data 12.09.2007
Petentă: G S
Reclamat: Ministerul Justiției

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

1.1.1.G S domiciliată

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

1.2.1. Ministerul Justiției, cu sediul în București, str. Apollodor, nr.17, sector 5

II. Obiectul sesizării

Neinclusiunea în Ordonanța 8/24.01.2007 - privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea, a funcției de muncitor operator fax, în categoria personalului auxiliar al instanțelor.

III. Procedura de citare

În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările

ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

Prin adresa cu nr.16.323 din 21.11.2007 a fost citată petenta. Prin adresa nr. 16.324 din 21.11.2007 a fost citat Ministerul Justiției, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 13.12.2007.

Prin citații, Consiliul a solicitat părților să își prezinte punctul de vedere precum și orice mijloace de probe referitor la obiectul petiției, respectiv al susținerilor.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentei

Petenta susține că este discriminată de Ministerul Justiției prin neincluderea în Ordonanța 8/24.01.2007-privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești, a funcției de muncitor operator fax în categoria personalului auxiliar al instanțelor, alături de agenții procedurali, aprozi și șoferi. Telefonistele, șoferii, femeile de serviciu și muncitorii, care realizau activități conexe activității juridice, erau salarizați în baza Legii nr. 154/1998 privind salarizarea personalului bugetar.

Inițial personalul auxiliar al instanțelor judecătorești era definit de către Legea nr. 567/2004 ca fiind compus din grefieri. Ulterior această lege a fost modificată, introducându-se în categoria personalului auxiliar de la instanțe și agenții procedurali, aprozii și șoferii, telefonistele de la instanțe nefiind asimilate personalului auxiliar de la instanțe.

Petenta face comparație în conținutul petiției activitatea telefonistelor pe de o parte și a șoferilor și femeilor de serviciu, pe de altă parte.

Susținerile Ministerului Justiției

Reclamatul susține că în cursul anului 2005, Ministerul Justiției a elaborat un proiect de lege pentru modificarea și completarea Legii 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea. Prin acest proiect de lege, devenit Legea 17/2006 se includeau funcționarii publici și personalul contractual din cadrul instanțelor judecătorești, parchetelor, Ministerului Justiției, Institutului Național al Magistraturii și Școlii Naționale de Grefieri în categoria personalului auxiliar de specialitate, reglementând astfel atribuțiile, răspunderea disciplinară, drepturile și obligațiile acestora. Principalele observații și propuneri ale autorităților publice avizatoare au vizat eliminarea din cuprinsul proiectului a dispozițiilor referitoare la asimilarea cu personalul auxiliar de specialitate a funcționarilor publici și personalul contractual. Astfel, potrivit observațiilor autorităților publice avizatoare, prin includerea în cadrul personalului auxiliar și a altor categorii de persoane, se

extinde aria de acordare a pensiei de serviciu, creînd astfel o nouă categorie de persoane favorizate; de asemenea s-a menționat că influențele financiare ce decurg din aplicarea acestor prevederi ar putea determina disponibilizări de posturi finanțate de la bugetul de stat și bugetele asigurărilor sociale în vederea respectării obiectivelor politicilor bugetare sectoriale.

De asemenea, reclamatul susține în continuare că Legea 17/2006 pentru modificarea și completarea Legii 567/2004 privind personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și parchetelor de pe lângă acestea, creează premisele legale pentru instituirea unui sistem unitar de salarizare a tuturor categoriilor de personal din compartimentele instanțelor judecătorești și parchetelor, eliminând astfel discrepanțele intervenite între aceste categorii profesionale, având în vedere că răspunderea, complexitatea și riscurile funcției prezintă același grad de dificultate, pentru categoriile de personal auxiliar. Conform art.60 alineat 4 din Legea 17/2006 „salarizarea personalului auxiliar de specialitate, funcționarilor publici și personalului contractual din cadrul instanțelor judecătorești, parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul Ministerului Justiției, Instiutului Național al Magistraturii și Școlii Naționale de Grefieri se stabilește prin lege specială.”

Privitor la situația petentei ca muncitor operator fax să beneficieze de drepturile salariale stabilite prin O.G 8/2007, se arată că acest act normativ reglementează salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției. Pentru a putea beneficia de aceste drepturi salariale, muncitorii operatori fax ar trebui să facă parte din categoria auxiliar de specialitate, soluție posibilă doar în eventualitatea unei modificări a Legii 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, cu modificările și completările ulterioare. Având în vedere că Ministerul Justiției este inițiatorul Legii 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și parchetelor de pe lângă acestea, și prin urmare, cel care stabilește categoriile de personal supuse prevederilor acestui statut, într-o viitoare modificare a Legii 567/2004, problema statutului muncitorilor operatori fax, sesizată de către petentă, va fi analizată și se vor face propunerile corespunzătoare în sensul asigurării unui statut corespunzător și acestei categorii profesionale.

V. Motivele de fapt și de drept

În fapt, petenta se consideră discriminată de Ministerul Justiției prin neincluderea în Ordonanța 8/24.01.2007-privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești, a funcției de muncitor operator fax în categoria personalului auxiliar al instanțelor, alături de șoferi, aprozi și agenții procedurali.

În drept, Colegiul Director retine ca potrivit **Constituției României**, art. 20 alin 1, „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificata de Romania prin Legea 30 din 18 mai 1994, publicată în “Monitorul Oficial” nr. 135 din 31 mai 1994, prevede în art 14 ca: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere naștere sau orice altă situație”.

In același sens, Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificat de Romania prin Legea nr. 103/2006 art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„1. Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.”

Conform art 2 alin (1) din OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, “prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe baza de rasă, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârsta, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(4) Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intra sub incidența legii penale.”

Analizând faptele reținute în petiție, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie

1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Colegiul director retine ca petenta invocă un tratament diferențiat aplicat muncitorilor operatori fax față de șoferi, aprozi și agenți procedurali. Or, raportat la prevederile articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Din acest punct de vedere, nu se poate

retine situarea in grad de comparabilitate sau analogie corelativa a celor patru categorii profesionale indicate de către petentă.

Colegiul Director a analizat petiția având în vedere elementele constitutive ale unei fapte de discriminare. Astfel, Colegiul Director a analizat dacă există un tratament diferențiat între diferite persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit. Astfel, Colegiul Director constată că se invoca de către petenți un tratament diferențiat între muncitorii operatori fax și șoferi, aprozi și agenți procedurali, în privința asimilării cu personalul auxiliar. Colegiul Director, analizând plângerea, legislația în domeniu, actele aflate la dosar constată că cele patru categorii invocate de către petentă sunt reglementate în mod diferit de către legiuitor. Colegiul Director constată că nu se poate reține existența unui tratament diferențiat între aceste categorii, deoarece nu sunt în situații comparabile și prin urmare nu se poate reține existența unei egalități formale între aceste categorii profesionale, ceea ce generează aplicarea unui tratament juridic diferit pentru aceste persoane aflate în situații diferite.

Colegiul Director reține deciziile Curții Constituționale prin care s-a statuat că **principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite.** (Decizia nr.256 din 17 iunie 1997, Decizia nr.154/2001, M.Of. nr.387/2001, CDH 2001, p.914–915) De asemenea, atât în doctrina, cât și în jurisprudența constituțională s-a statuat în mod constant că **principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, ci presupune instituirea unui tratament egal în situații care nu sunt diferite.** De aceea, nu sunt excluse, ci, dimpotrivă, sunt admise soluții legislative diferite pentru situații diferite. (Decizia nr.113/2001, M.Of. nr.317/2001, CDH 2001, p.757; Decizia nr.139/2001, M.Of. nr.330/2001, CDH 2001, p.851) **Curtea Constituțională a reținut că instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară art.16 alin (1) din Constituție.** (Decizia nr.294/2001, M.Of.nr.21/2002)

Coroborând aceste aspecte cu faptele care fac obiectul petiției și definiția discriminării astfel cum este prevăzută în art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicata, în cauză nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor privind un tratament de deosebire restricție, excludere, deosebire, preferință între persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit datorită unuia din criteriile prevăzute de lege și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Colegiul Director raportat la obiectului petiției dedus soluționării, ia act că în virtutea art.61 alin.1 din Constituție, autoritatea legiuitoare, Parlamentul, are competența să modifice, să abroge ori să completeze prevederi legale, aceste atribuții aparținând în exclusivitate autorității legiuitoare. (vezi Decizia Curtii

Constitutionale nr.137/2001, M.Of. nr.320/2001, CDH 2001, p.840, Decizia nr.43/2001, M.Of. nr.75/2001, CDH 2001, p.32; Decizia nr.137/2001, M.Of. nr.320/2001, CDH 2001, p.840)

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu constituie acte de discriminare conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;
2. clasarea dosarului;
3. se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte;
4. o copie a hotărârii se va transmite **Ministerului Justiției**, cu sediul în str. Apollodor, nr.17, Sector 5, București.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

COMȘA CORINA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

ISTVAN HALLER – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU - Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA - Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

